

Sygn. akt III AUa 1084/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSO del. Alicja Podlewska (spr.)
Protokolant:	Agnieszka Skwirowska- Schoeneck

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2013 r. w Gdańsku

sprawy B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji B. W.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Włocławku

z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV U 840/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1084/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił B. W. prawa do emerytury.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł B. W., który podniósł, że z załączonych przez niego dokumentów oraz zeznań świadków wynika, że udokumentował okres 25 lat pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie. Motywując zasadność zaskarżonego orzeczenia organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek do przyznania emerytury zarówno z art. 27, jak i art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, albowiem udowodnił jedynie 17 lat, 11 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Uzasadniając swoje stanowisko, Sąd wskazał, iż B. W. ur. (...), z zawodu muzyk, od 15 czerwca 1965 r. do

21 lipca 1967 r. był zatrudniony jako pracownik fizyczny w Przedsiębiorstwie (...) S.A. Kolejno od 1 kwietnia 1969 r. do 31 grudnia 1971 r. wnioskodawca pracował jako inspektor gospodarki materiałowej w (...) Przedsiębiorstwie (...) we W.. Przedmiotowe stanowisko B. W. piastował również będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od 11 lutego 1972 r. do 31 marca 1973 r. Od 24 kwietnia 1973 r. do 31 stycznia 1977 r. odwołujący się pracował jako samodzielny pianista ds. inwestycji we (...) Fabryce (...). W okresie od 10 stycznia do 31 marca 1978 r. B. W. pracował jako muzyk rozrywkowy w (...) w W.. Od 31 marca 1978 r. do 31 grudnia 1978 r. B. W. wraz z A. C. (1) i R. R. tworzącymi zespół (...)." występował z programem artystycznym na terenie NRD. W tym czasie wnioskodawca współpracował na podstawie umowy cywilno-prawnej w zakresie realizacji kontraktów z Polską Agencją Artystyczną (...), która kierowała muzyków do wskazanych miejsc. Za wykonaną pracę muzycy otrzymywali wynagrodzenie w dewizach bezpośrednio od kontrahentów zagranicznych. Polska Agencja (...) nie odprowadzała składek na ubezpieczenie społeczne za muzyków, artysta winien był je opłacać we własnym zakresie. B. W. nie odprowadzał samodzielnie składek na ubezpieczenie społeczne.

Od 1 czerwca 1994 r. do 30 października 1997 r. B. W. podlegał ubezpieczeniu społecznemu jako osoba współpracująca u T. W.. Jako osoba prowadząca własną działalność gospodarczą wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu w okresie od 1 czerwca 1999 r. do 28 lutego 2001 r., w tym czasie w okresie od 15 kwietnia 2000 r. do 31 lipca 2000 r. i od 11 października 2000 r. do 15 grudnia 2000 r. pobierał zasiłek chorobowy. W okresach od 29 listopada 1997 r. do 28 listopada 1998 r. i od 24 marca 2001 r. do 23 marca 2002 r. B. W. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

W okresie od 6 listopada 2009 r. do 5 maja 2010 r. odwołujący odbywał staż w Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...). Po odbyciu stażu wnioskodawca został zatrudniony jako pracownik solarium do 31 sierpnia 2010 r. W okresie od 11 czerwca 2010 r. do 27 sierpnia 2010 r. odwołujący pobierał zasiłek chorobowy.

W dniu 24 czerwca 2011 r. B. W. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o emeryturę, który zaskarżoną decyzją został załatwiony odmownie.

Sąd Okręgowy zważył, iż kluczowe dla sprawy ustalenia dotyczące pracy odwołującego się za granicą zostały oparte o przedłożone przez wnioskodawcę zaświadczenie, pismo z (...) oraz treść zeznań słuchanych w sprawie świadków A. C. (1) i R. R.. Sąd, analizując zgromadzony materiał dowodowy wskazał, że zaświadczenie z 28 marca 1978 r. oraz słuchani świadkowie potwierdzili jedynie, że od marca do grudnia 1978 r. wnioskodawca przebywał z występami artystycznymi na terenie NRD. Świadków oraz wnioskodawcę, tworzących zespół (...)." łączyła z Polską Agencją Artystyczną (...) umowa cywilno-prawna, zaś wynagrodzenie od którego muzyk winien był samodzielnie opłacać składkę artyści otrzymywali od zagranicznego kontrahenta. Przedłużenie kontraktu za granicą wymagało wiedzy (...) - u. Wnioskodawca nie opłacał samodzielnie za wskazany czasookres składek na ubezpieczenie społeczne czego sam nie kwestionował, wskazując w kwestionariuszu: 1 kwiecień 1978 r. do 31 maj 1994 r. brak ubezpieczenia.

Sąd wyjaśnił, że wnioskodawca jako osoba urodzona (...) w myśl art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS może ubiegać się o emeryturę po osiągnięciu wieku 65 lat i posiadaniu okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 25 lat. Stosownie do treści art. 28 powołanej ustawy istnieje możliwość otrzymania emerytury w wieku 65 lat przy posiadaniu okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 20 lat.

Sąd I instancji zważył, iż organ rentowy zaliczył wnioskodawcy wszystkie udokumentowane okresy zatrudnienia i podlegania ubezpieczeniu społecznemu, których potwierdzenie znajduje się w aktach organu rentowego i ustalił, że B. W. na przestrzeni całego życia udowodnił jedynie 17 lat, 11 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Sąd wyjaśnił, że zgłoszone przez wnioskodawcę żądanie zaliczenia do okresu składkowego okresu od 1 kwietnia 1978 r. do 30 grudnia 1985 r. – zgodnie z treścią art. 6 ust. 2 ustawy emerytalno – rentowej nie mogło zostać uwzględnione, albowiem podnoszona przez wnioskodawcę okoliczność pracy na terenie NRD i Skandynawii nie została we wskazanym przepisie wymieniona. B. W. nie udowodnił również, że w spornym okresie pracował na umowę o pracę z Polską Agencją Artystyczną (...).

Z podanych powyżej względów Sąd Okręgowy uznał odwołanie B. W. za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie norm procesowych, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności:

- art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 231 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą uznaniem, że wnioskodawca nie wykazała, iż w spornym okresie pozostawał w stosunku pracy z Polską Agencją Artystyczną (...),

- art. 232 k.p.c. oraz art. 472 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodów niewskazanych przez strony w sytuacji, gdy okoliczności sprawy wskazywały na poważne trudności z uzyskaniem dowodów zawnioskowanych przez ubezpieczonego, a zebrany w sprawie materiał dowodowy był niewystarczający do miarodajnego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie,

2. nierozpoznanie istoty sprawy na skutek zaniechania wnikliwego zbadania sprawy, w szczególności:

- wyjaśnienia zasad współpracy artystów w latach 1976-1985 z Polską Agencją Artystyczną (...) oraz kontrahentami zagranicznymi jak również
- wyjaśnienia podstaw i zasad współpracy (...) - u z kontrahentami zagranicznymi, w szczególności mając na uwadze art. 8 i art. 6 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wobec powyższego skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący wskazał, iż Sąd dokonując ustaleń faktycznych, poczynił je wbrew zeznaniom świadków A. C. (1) oraz R. R. oraz twierdzeniom ubezpieczonego, którzy wyjaśnili, że pobierana od ich zarobków przez Polską Agencję Artystyczną (...) prowizja miała być przeznaczana na opłatę składek na ubezpieczenie społeczne w kraju. Skarżący podkreślił, że w realiach niniejszej sprawy, pozostało szereg okoliczności wymagających wyjaśnienia, w szczególności: kwestia charakteru opłaty uiszczanej przez ubezpieczonego na rzecz (...) i jej przeznaczenia, zasad współpracy artystów w latach 1976-1985 z (...) oraz kontrahentami zagranicznymi, zasad i podstaw współpracy (...) z kontrahentami zagranicznymi w kontekście zeznań świadków oraz odwołującego, przy uwzględnieniu treści art. 8 i art. 6 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., II UKN 500/2000.

Nadto, skarżący zaznaczył, że uzasadnioną może być obawa, iż (...) Sp. z o.o., jako przypuszczalny następca prawny (...) może być zainteresowany w umniejszeniu ewentualnych zaniechań i błędów swojego poprzednika, jako podmiotu zobowiązanego do uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne współpracujących z nim muzyków.

Poza tym, w ocenie ubezpieczonego, Sąd winien dopuścić dowód z zeznań świadków H. K. - prezesa zarządu Polskiej Agencji (...) Sp. z o.o., N. C. - zawiadującej zasobami archiwalnymi Polskiej Agencji Artystycznej (...), jak również uzyskać informację od związku zawodowego pracowników kultury i sztuki celem weryfikacji twierdzeń ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony B. W. spełnił przesłankę 20 letniego stażu ubezpieczeniowego uprawniającego do emerytury na podstawie art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.

– dalej: „ustawa emerytalna”), a w szczególności czy do tego stażu można skarżącemu doliczyć okres od 1 kwietnia 1978 r. do 31 grudnia 1985 r.

W powyższym zakresie Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił on też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Przypomnieć trzeba, iż zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności to na ubezpieczonym spoczywał ciężar wykazania istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia faktów (art. 232 zd. 1 kpc w związku z art. 227 kpc), a zatem mając na uwadze zakres sporu, jego obowiązkiem było wykazanie, że sporny okres był okresem ubezpieczenia w rozumieniu przepisu art. 5 ust 1 ustawy emerytalnej. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44 OSN Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych 2003/20/487).

Odnosząc się do zarzutu apelującego, który sprowadza się do naruszenia art. 232 zd.2 kpc poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodów niewskazanych przez stronę podkreślić należy, iż Sąd nie może angażować się w stymulowanie kierunku postępowania dowodowego. Choć z różnych względów organ emerytalny jest stroną silniejszą, to jednak samo to nie daje podstawy do „odpowiedniego” równoważenia tej sytuacji przez sąd ubezpieczeń. Procedura zawiera rozwiązania, które służą wyrównaniu tej nierównowagi. Przepis art. 232 kpc pozwala dopuścić sądowi dowód z urzędu, jednak chodzi o sytuacje, w których dopuszczenie dowodu z urzędu jest szczególnie uzasadnione lub oczywiste. W niniejszym postępowaniu taka sytuacja nie miała miejsca. Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia (art. 227 kpc) zostały bowiem dostatecznie wyjaśnione na podstawie przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego. Wyjaśnianie generalnych „zasad współpracy artystów w latach 1976-1985 z (...) oraz z kontrahentami zagranicznymi” jest bez znaczenia dla sprawy, wobec faktu, iż ubezpieczony winien w postępowaniu wykazać swój tytuł do ubezpieczenia społecznego w spornym okresie.

Zarzut naruszenia art. 472 kpc jest nietrafny, bowiem przepis ten normuje uproszczone formy doręczeń i ma na celu ułatwienie Sądowi przeprowadzenia rozprawy. Treść tego przepisu nie normuje zakresu postępowania dowodowego, stąd Sąd I instancji nie mógł naruszyć tego przepisu poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu.

Przedstawione przez skarżącego dowody (zeznania świadków A. C. i R.R., zaświadczenie z dnia 28 marca 1978 r.) pozwalają stwierdzić stanowczo, iż ubezpieczonego łączyła umowa z (...) jedynie w odniesieniu do okresu od 01 kwietnia 1978r. do 31 grudnia 1978r. Świadkowie R. i C. występowali z ubezpieczonym za granicą jako zespół (...) tylko w wwv okresie. Również przedłożone zaświadczenie z 28 marca 1978r. (k.4-5 a.s) dotyczy tylko tego okresu. Na podstawie jednakże tych dowodów nie można zatem wnioskować, że ubezpieczony pracował w oparciu o umowę z (...) także stale w okresie od 01 stycznia 1979r. do 31 grudnia 1985r.

Ponadto ubezpieczony nie udowodnił, aby w spornym okresie łączyła go z (...) umowa o pracę. Nie wykazał tego dowodem z dokumentu (świadcstwo pracy, umowa o pracę), zeznaniami świadków. Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 231 kpc w związku z art. 233 § 1 kpc był zatem nieuprawniony. Z zeznań wwv świadków wynika natomiast, że (...) zawarła umowę z zespołem (...), na podstawie której pośredniczyła w zawieraniu przez zespół kontraktów z kontrahentami zagranicznymi, w zamian za prowizję naliczaną od zarobków zagranicznych zespołu. Nie była to zatem indywidualna umowa łącząca (...) z ubezpieczonym. Na jej podstawie wynagrodzenie (prowizję) otrzymywał nie ubezpieczony a (...). Z zeznań tych również nie wynika, aby ubezpieczony pracował za granicą pod kierownictwem i w miejscu i czasie wyznaczonym przez (...). W świetle definicji stosunku pracy wynikającej z art. 22 § 1 kp, stwierdzić należy, iż przedmiotowa umowa nie zawierała cech konstytutywnych umowy o pracę. O tym że skarżącego z (...) nie łączył stosunek pracy świadczy również treść oświadczenia ubezpieczonego dołączonego do

zaświadczenia z dnia 28 marca 1974r., z którego wynika, iż przedłużenie kontraktu zagranicznego ubezpieczonego winno się odbyć za wiedzą (...), a nie w wyniku zmiany warunków kontraktu zawartego z (...). Treść tego oświadczenia potwierdza jednoznacznie iż (...) nie była stroną umowy zawartej przez zespół (...) z kontrahentem zagranicznym, a była podmiotem pośredniczącym w zawieraniu takich umów.

Potwierdza to treść przepisów § 24 ust 1 i 2 rozporządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 01 października 1965 r. w sprawie zwolnień od należności celnych oraz od ograniczeń przywozu i wywozu (Dz.U. nr 6/1973r. poz. 45), stosownie do których osobom zamieszkującym w Polsce, a przesiedlającym się za granicę na pobyt czasowy na czas nieokreślony do pracy w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach specjalnych albo w placówkach zagranicznych innych polskich urzędów, instytucji lub jednostek gospodarki uspołecznionej, zwalnia się od należności celnych wywozowych przedmioty, które stanowią ich mienie (ust. 1) Stosownie do ust 2, przepis ust 1 miał zastosowanie również do zamieszkujących w Polsce a przesiedlających się za granicę na co najmniej 6-miesięczny pobyt czasowy: osób, które za zgodą polskich urzędów lub instytucji określonych przez Ministra Handlu Zagranicznego wyjeżdżały za granicę w celu świadczenia usług na podstawie stosunku pracy, umowy o dzieło lub zlecenia. Zgodnie z zarządzeniem Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 19 października 1966r. w sprawie określenia polskich urzędów i instytucji, których zgoda na przesiedlenie za granicę na pobyt czasowy w celu świadczenia usług uprawnia do ulg celnych z tytułu przesiedlenia (M.P. 61/1966 poz. 294)., taką instytucją była m.in. (...).

W tym kontekście przypomnieć można jeszcze przepis § 19 ust 1 pkt 2 zarządzenia Ministra Finansów w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi oraz granicznej kontroli dewizowej (MP (...) poz. 194), na podstawie którego udzielano zezwolenia osobom fizycznym krajowcom dewizowym na zawieranie umów z cudzoziemcami dewizowymi za pośrednictwem: (...) o usługi artystyczne za granicą w dziedzinie muzyki, teatru, estrady i innych form widowiskowych, a w szczególności o występy na scenie i estradzie, w radio i telewizji, nagrania mechaniczne dla radiofonii, zapisy obrazu dla telewizji oraz o usług w charakterze reżysera, inspicjenta, scenografa, choreografa.

Zarzut oparcia się przez Sąd I instancji na informacji udzielonej przez (...) spółkę z o.o. (k. 46 a.s) w zakresie ustalenia, iż skarżącego z (...) łączyła jedynie umowa cywilnoprawna a nie umowa o pracę jest o tyle nieskuteczny, wobec faktu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (przedstawiony wyżej) nie dawał podstaw do przyjęcia że ubezpieczony był w spornym okresie pracownikiem. Nie było zatem potrzeby weryfikowania tych ustaleń w drodze postępowania dowodowego z urzędu. Ponadto zarzucanie przez apelującego nieprzeprowadzenia przez Sąd Okręgowy z urzędu dowodu z zeznań w charakterze świadków prezesa zarządu i N. C. występujących w imieniu (...) spółka z o.o. celem weryfikacji twierdzeń ubezpieczonego, przy jednoczesnym kwestionowaniu obiektywizmu udzielanych przez nich informacji, jest nielogiczne.

Reasumując brak było podstaw do zakwalifikowania spornego okresu jako okresu ubezpieczenia wymienionego w art. 6 ust 2 pkt 1 d w związku z art. 5 ust 1 ustawy emerytalnej. Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 231 kpc w związku z art. 233 § 1 kpc był nieuprawniony. Przypomnieć też należy, iż w świetle przepisu art. 6 ust 2 pkt 1 d ustawy, zaliczenie do okresów składkowych okresu zatrudnienia przed dniem 15 listopada 1991r. obywateli polskich, którzy ukończyli 15 rok życia, uwarunkowane było odprowadzeniem w okresie tego zatrudnienia i z jego tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w kraju. Skarżący nie udowodnił, aby takie składki z tytułu przedmiotowego zatrudnienia zostały w kraju odprowadzone.

Ubezpieczony nie wykazał także, aby w spornym okresie łączył go z (...) inny aniżeli wynikający z umowy o pracę, stosunek zobowiązaniowy, będący przy tym tytułem do ubezpieczenia społecznego. Mając na uwadze wwz zeznania przesłuchanych w sprawie świadków można przyjąć, iż przedmiotowa umowa miała cechy umowy agencyjnej, stosownie do której przyjmujący zlecenie (agent) zobowiązuje się za wynagrodzeniem (prowizja) do stałego pośredniczenia przy zawieraniu umów oznaczonego rodzaju (tu: usługi artystyczne w dziedzinie estrady, muzyki z podmiotami zagranicznymi) na rzecz dającego zlecenie albo do zawierania umów w jego imieniu (art. 758 § 1 kc). Kwalifikacja przedmiotowej umowy jako umowy agencyjnej również nie daje podstaw do zaliczenia spornego okresu

jako okresu ubezpieczenia na podstawie art. 6 ust 2 pkt 13 ustawy emerytalnej. Obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym objęto agentów prowadzących placówki przedsiębiorstw uspołecznionych od 1966r. - ustawa z 29 marca 1965r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników – art. 1 i art. 2 ust 1 (Dz.U. 13/1965 poz. 90), a następnie ustawa z dnia 19.12.1975r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia - art. 1 (Dz.U. tj. (...)poz. 333 ze zm.). Stosownie do powołanych przepisów obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu takiej umowy podlegała osoba wykonująca odpłatnie pracę na podstawie umowy agencyjnej – czyli agent, którym w konkretnej sytuacji byłaby (...), a nie apelowujący.

Rzeczą ubezpieczonego było również wykazanie w postępowaniu I instancyjnym, iż w spornym okresie odprowadzał z tytułu zatrudnienia składki na ubezpieczenie społeczne za granicą (art. 8 ustawy emerytalnej). Skarżący takiej okoliczności nie wykazał (art. 232 kpc.) Przerzucanie przez stronę odpowiedzialności za bierność w wykazywaniu w tym zakresie swoich racji przed Sądem I instancji jest nieuprawnione i nieskuteczne. Podkreślić przy tym należy, iż ubezpieczony nie wykazał nawet w których konkretnie krajach, w jakich okresach pracował, na podstawie jakich umów, z kim je zawierał, stąd zarzut zawarty w pkt apelacji (braku wyjaśniania podstaw i zasad współpracy (...) z kontrahentami zagranicznymi w kontekście przepisów art. 8 i art. 6 ust 2 ustawy emerytalnej i powołanego w apelacji wyroku Sadu Najwyższego) jest nieskuteczny.

Reasumując ubezpieczony nie wykazał, aby spełnił łącznie wszystkie przesłanki uprawniające go do nabycia prawa do emerytury w świetle przepisu art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelujący nie spełnił również warunków nabycia świadczenia emerytalnego na podstawie art. 33 ustawy emerytalno – rentowej, zgodnie z którym osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r., ubezpieczone z tytułu działalności twórczej lub artystycznej, mają prawo do emerytury na warunkach określonych dla pracowników wykonujących działalność twórczą lub artystyczną. Zgodnie bowiem z art. 6 ust 2 pkt 9a ustawy emerytalnej okresem składkowym, jest jedynie okres wykonywania działalności twórczej lub artystycznej na obszarze Państwa Polskiego, przy tym pod warunkiem odprowadzania po 31 grudnia 1973r. składki na ubezpieczenie społeczne lub w którym ubezpieczony był zwolniony od odprowadzania takiej składki. Ubezpieczony natomiast, w całym spornym okresie, jak twierdził pracował za granicą i nie wykazał aby opłacał składki na ubezpieczenie w kraju, bądź aby był z tego obowiązku zwolniony.

Mając na względzie poczynione ustalenia i rozważania, Sąd Apelacyjny, podzielając stanowisko Sądu Okręgowego i uznając apelację wnioskodawcy za bezprzedmiotową, na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.